

**Zbrana literarna dela ob slovenskem kulturnem  
prazniku**

*SKUPAJ NA POTI,  
ŽIVLJENJU NAPROTI*

**Avtorji: brezdomci in prostovoljci**

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote

V Ljubljani, 7. februarja 2014



## *1.del: SKUPAJ*

---

Tu v dnevnem centru smo vsi zbrani,  
starejši, mlajši, aktivni in zaspani.

Pijemo vodo, sok in čaj,  
sladkega nam zmanjka kdaj.

Družbo vedno spremlja smeh  
in včasih se iskri v očeh.

Na mizi igra se vihti,  
kocka teče na vse strani.

Drugi so zamišljeni,  
v svoj svet so odtavali.

Ko pa ura šest odbije,  
vsak se v kolono zlije.  
Po prostoru vse diši,  
kot doma se ti zazdi.

Vsak z veseljem krožnik vzame,  
hvaležnost srca vsa vname.  
Lepše vse se ti zazdi,  
ker dobro hrano ješ vse dni.

*Skupno delo prostovoljcev in brezdomcev*

---

## SKUPAJ NA POTI, ŽIVLJENJU NAPROTI

Vezice laufajo sto na uro  
dokler ne skuhajo eno kuro.  
Ker ta kura nam je ušla,  
saj prehitra je bila,  
je nismo mogli ujeti,  
saj od vezici bili smo vsi prevzeti.

Skupaj nam je lepo,  
ker nekaj skupnega imamo  
in v Boga verujemo.  
Ker z Bogom nam je lepo,  
zato se družimo  
in drug drugemu pomagamo.

Ker naredili smo vse vezice,  
je konec pesmice.

*Skupno delo prostovoljcev in brezdomcev*

---

Leta 2013 smo se dobro počutili.

Delali smo vezice 5 dni na teden: v ponedeljek, torek, sredo, četrtek in petek.

V soboto smo čistili v akciji.

Šli smo na hrib in imeli kosilo v gozdu.

Šli smo obirat jabolka, šli smo na piknik.

Tako smo dobro preživel.

Moja želja je, da bo leta 2014 zdravja in sreče,  
da se bomo počutili še boljše v našem življenju in na poti.

*Milenko Novaković*

---

Večnost smo jaz, ti, vsi.

Brez tebe ni mene, brez naju nas ni.

Ko se zavemo te enosti BITI,  
preprosto zaživimo naše dni.

*Nea Černigoj*

---

## *2.del: NA POTI*

---

### VABILO

Vljudno vabljeni, da se udeležite najdaljšega pohoda, kar jih je

kdaj bilo:

KDO (je vabljen) – vsi,

KDAJ – zdaj,

KAKO – skupaj,

S ČIM – z veliko dobre volje in upanjem v srcu,

KAM – v življenje.

Si zraven?

(Svojo prisotnost prosim potrdi na telefonsko številko 000

000 000, do danes zvečer.)

Podpis: Življenje

Nina Černe

## PRIDI

Pridi sestra, pričakujem te,  
pridi brat, in mi podaj roko.  
Pridita. Z vama se želim potopiti  
v globino in veličino naših zgodb  
in piti iz izvirov Srca.

Pridita. Naj ob vama najdem sebe  
in vidva ob meni prepoznata bitje svojega Srca.  
Pridita, draga moja in poglejmo si v oči,  
naj v njih žar duše in Angel zaživi.

Pridita. Pojdimo skupaj na pot,  
da v nas ne bo več jokali žalostni otrok,  
da v ljubezen bo verjel in sebe ceniti začel.

Pridita. Naj Srce nam spregovori,  
pot kaže v temi,  
naj nas vodi prek zablod in skušnjav,  
da v hrepenenju in veselju se vsak bo lahko razdal.

Mateja Debeljak

Potujem po poti  
življenja,  
doživljanja  
mene in tebe.  
Na poti,  
življenju naproti.

*Iva Tisa*

---

Šel sem na Grad  
in sem spoznal sebe  
in tudi tebe.

*Dejan Belić*

---



Utrujen sem.

Zunaj pada dež.

Moram peš domov.

A lejga, nasproti mi pride človek z dežnikom in mi ga prijazno posodi.

A on bo pa kar brez? Saj bo cel moker!

Že vem.

Pospremim ga do njegovega doma, da bo ostal suh.

Potem bom šel s sposojenim dežnikom domov.

Vem, da bo jutri sijalo sonce!

*NN, NN in NN*

---

## DRUGI BREG

Na drugi breg oziram se,  
tam sonce sije še,  
na mojem za goro je šlo,  
prihaja mrak že na zemljo.

Nekaj vabi me šepeče,  
na drugem bregu je obilo sreče,  
skušnjavi upreti se ne znam,  
takoj se na drugi breg podam.

Ko drugo jutro se ozrem,  
moj breg ves je razsvetljen,  
ga zarja jutranja krasi,  
kot biser v soncu se blešči.

Takrat oglasi se srce:  
ni brega, kjer bi sonce večno grelo te,  
na drugem bregu sreče ni,  
če se v tvojem srcu ne rodi.

*Nona od Nine Černe*

---

Skupaj na poti, življenju naproti,  
Jezus te kliče, podaj se na pot,  
nič ni narobe, tudi če prideš do kakšnih zmot.  
Jezus te brani in ti stoji ob strani, zato vsak strah odstrani.  
Malo se nasmej, pa bo vse okej, pogumno stopi v nov dan,  
saj nikdar nisi sam.

*Tina Miklavčič*

---

### 3.del: ŽIVLJENJU NAPROTI

Kdo mi sveti na poti v življenje?  
Svetijo mi starši,  
prijatelji, angeli, Jezus,  
da v življenju ne bomo zašli  
in bomo vedno na pravi poti.  
Bomo pravični  
in ne bomo sebični.  
Starše bomo razveseljevali  
in revnim pomagali.  
Vedno bomo veseli in nasmejani  
in ne bomo pri pouku klepetali.  
Če nam ne bo šlo, se bomo še bolj trudili  
in Sveti angel zmolili.  
Drug drugemu bomo pomagali,  
tako nam bo uspelo  
in vedno bo veselo.

2. razred veroučencev pod mentorstvom prostovoljke Tine Jordan (Tara,  
Larisa, Domen, Jan, Ivana)

Solze sem skrival v samoti,  
tam kjer čas mi nič ne zmoti.  
Sem taval v času in mislil nase,  
kako dobiti vero vase.

Edina sreča,  
da čas se večja na poti časa,  
da beseda naša postaja polna,  
nam zadovoljna.

Le tiste misli, ki jih imaš,  
da vidiš večnost, ljudem njo daš.  
Živeti resnico se s križa učiti,  
hrepenenja spolnimo,  
da mir je, živimo.

*Franci Cimerman*

---

## PRIDI, GREMO SKUPAJ!

Zakaj izbrati težjo pot,  
ko lažja se ponuja sama?  
Položna je, uhojena  
in dobro ti poznana.

Že leta hodiš sam po njej,  
nikamor pa te ne pripelje,  
le čas ti krade, jemlje moč  
in tiho ubija tvoje želje.

Zakaj slepiš se, gledaš v tla,  
ozri se vendar višje,  
boš videl kažipot do tja,  
kjer polnejše živi se.

Vzpni se višje, tam je pomlad,  
jesen, poletje, zima,  
je sonce, dež in blisk vmes,  
a v dolini le sivina.

Res je, lahko spotakneš se in padeš,  
lahko močno se kdaj udariš  
in ker hodil sam ne boš,  
lahko da drugega še raniš.

A to lepota je življenja,  
da ljubiš, jočeš, trepetaš.  
Če pa se ustrašil boš trpljenja,  
sreče prave ne spoznaš.

Zato še enkrat vabim te:  
Izberi pot v hribe!  
Če skupaj smo, vse lažje je.  
Premagali bomo strmine.

Izberi težjo, strmo pot,  
ki vodi v veselje,  
tam te čaka tvoj Gospod,  
prinaša ti življenje.  
Pridi, gremo skupaj!

*Družina Smerkoļj*

---

Boljše izgubiti en trenutek v življenju kot življenje v trenutku.  
Bodi to, kar si!  
Važna so dejanja, nikakor preveč besed.

*Mauricijo*

---

## SKUPAJ NA POTI, ŽIVLJENJU NAPROTI

Ko sem sama, se v meni odpre  
brezno, ki ga pred drugimi skrivam.  
V obupu solzam se ne upiram,  
da bi se ohladilo, kar v meni vre.

Pogrešam dneve nekdanje:  
ko najbolj neznosno bilo je čakanje,  
ko bil dež je kriv za poglede nesramne,  
ko težave bile moje so prav neznatne.

Danes se zagledam vanje:  
in nasmešek se mi izriše na obrazu  
in si zaželim čakanja ob njihovem glasu  
in s skokom v lužo me pošprica po telesu.

Ker voda ne zareže tako globoko kot beseda,  
ker s tem skokom razbijem to zrcalo,  
ki neusmiljeno kriči pred mano,  
da sem vse zavozila, da ga nisem vredna.

Ko sem sama, nemočna, se ne morem upreti  
misli, da najlažje bilo bi umreti.



Ko pa si ti ob meni,  
težave ostanejo, ja, in povem ti jih  
in besede tvoje prazen so stih,  
a pogled opravi z mojimi problemi.

In naenkrat je vse:  
kot bi stiske to ne bile,  
kot bi mi vzel polovico teže,  
kot bi misli ostale sveže.

In želim si le:  
da narisala bi ti smeh na obrazu,  
da prepoznal naklonjenost bi v glasu,  
da nov zagon začutil bi v telesu.

Ker objem podre vse meje...  
In lubezen premaga vsako zlo,  
pa naj bo še tako močno.  
...v meni ne bo več teme.

Sam na poti moraš veliko pretrpeti,  
a s tabo vem, da splača se živeti.

*Mirjam Cukjati*

---

Veseli me, da bo enkrat bolje, kot je sedaj, ko sem na cesti, da bom zopet s svojima otrokoma, ki sta zelo navezana name. Mama ju je zapustila, ko sta bila stara komaj 6 oziroma 4 leta. Z menoj in mojo materjo sta živela do 14 oziroma 12 leta, ko smo ostali brez stanovanja. Ko so nas leta 2013 deložirali, sem bil v zaporu, zato so mamu odselili v dom za starejše občane, otroka pa sta nejevoljno morala nazaj k materi, čeprav sta hotela ostati z menoj. To ni bilo mogoče, ker sem bil na prestajanju zaporne kazni. Po pravici povedano, če ne bi imel teh dveh zlatih otrok, ki me imata zelo rada, kar vedo dobro tudi vsi tisti, ki me poznajo, verjetno tudi mene ne bi bilo več med nami.

Toliko o moji zgodbi ali kakor boste to poimenovali. Meni otroci pomenijo največ in upam, da bomo lahko v tej zafurani državi spet mi trije skupaj zaživali.

Lep pozdrav z moje strani in upam za vse, da se nam bo sreča ali kar koli že bo obrnilo na bolje in se bomo vsi izkopali iz tega dreka!

*Janez Habič*

---

Kako naj začnem, še ne vem. Vem, da bom končal to zgodbo, misli, karkoli bi to poimenovali. No, pa dajmo. Skupaj na poti, življenju naproti, to je bilo oziroma je letošnje novoletno sporočilo. Torej: kaj naj bi to sporočilo nam vsem sporočalo, kako naj si ga jaz razlagam. Nekako tako. Vsi smo v istem »šmornu«, loncu in vsi se trudimo vsak po svojih zmožnostih iti po poti, ki smo si jo zamislili. Vsi si želimo bogastva, denarja, hiše, avtov, bazenov in predvsem brezskrbja. Pa vendar to žal ni vsem ali kar večini od nas dosegljivo. Če pogledam, tako večinoma živimo oziroma živetarimo iz dneva v dan za liter vina, za sok, cigarete, sendvič. Seveda imamo vsi pobožne želje po boljšem življenju. Vsak in torej vsi smo zmožni pokazati, da zmoremo in znamo več, navkljub vsem oviram in zaprtim vratom, ki nas ovirajo na vsakem koraku. Naj bo dovolj tega mojega kompliciranja ali natolcevanja, kakorkoli. Vsi smo pisatelji svojega življenja, če hočemo, to zmoremo tako ali drugače. Kaj naj rečem: vse naj naj za vse in krojači svojega življenja smo mi. Nismo sami!

*Arber Albi Gashi*

---

Na kratko bi rad nekaj povedal. Ko sem hodil v šolo, ne vem več v kateri razred. V razredu sem študiral, kako bi šel nekam drugam. Naveličal sem se doma. Napočil je moj dan, ko sem vse skupaj pustil na njivi, odšel na glavno cesto, dvignil sem prst, in nato sem prispel v Ljubljano. Sedaj nisem vedel, kaj bi počel v takem velemestu iz Kočevja v Ljubljano. Obotavljal sem se, kam bi šel. Tako sem se odpravil na dolgo progo po Evropi. Vsepovsod mi je bilo enako, slično, lepše in slabše. Boril sem se za obstanek vsak dan, nato sem se vrnil v svoj rojstni kraj in spet ni bilo v redu. Spet sem odšel na potovanje. Živeti na ulici mi je počasi bilo zelo težko. Ni bilo nikjer tako kot je danes, da so hrano »talali« na vsakem vogalu kot danes. Ker danes ne moreš biti lačen, če se le znajdeš. Ker včasih so bili zelo lačni, ker ni bilo nikjer takšnega doma. Tako sem se trudil celo življenje. Nisem bil pač ustvarjalen, bil sem celo življenje na ulici, polomljen. Ko sem se polomil z zadnjim zlomom, sem pristal v »Vičenzijevi« zvezi dobrote. In tukaj sem kar ostajal, vmes sem se še tukaj polomil. Tako sem bil več pri zdravnikih, kot da bi iskal svojo sobico. Tako nisem prišel do tega in še dandanes se nahajam v »Vičenziji«, kjer mi pomagajo zelo. Same bolezni so bile: rak, tri pljučnice, zlom reber, kolkov, še danes sem mišljenja, da se premaknem, a nisem toliko močen v financah, da bi lahko nekje drugje najel eno sobico. Ne uspe mi narediti tega premika. Zelo sem vesel, da je taka močna organizacija, da me čakajo in so potrpežljivi z mano, dokler ne naredim premika.

Verjetno me razumejo, in vedo, da to ne gre kar tako čez noč (no, ampak je že tri leta, bi že moglo it naprej). Upam, da se mi bo uresničilo in šlo na boljše. Se zelo zahvaljujem, tudi našim fantom. Naj bodo razumevajoči in veseli s tem, kar dobimo. Da bi bilo več spoštovanja do »Vičenzijeve zveze«, manj kreganja in da bi poslušali, kar nam povedo.

*Indijanc*

---

*Prostor za tvojo novo pesem ...*

*HVALA VSEM, KI STE KAKORKOLI POMAGALI  
PRI PRIPRAVI LITERARNEGA VEČERA!*